

man enten har indført eller agter at indføre flere Dage af Ugen, paa hvilke der ikke maa spises Kød, det tydeligst mulige Bevis for, at der i hele Europa er Kød-mangel. Og er der nogen Vare, vi kan eksportere, som er værdifuld, og for hvilken der kan opnaas en høj Pris, er det Kød. Hvis vi altsaa producerer dette Kød under de naturlige ukunstlede Forhold, at vi betaler, hvad Produktionsomkostningerne udgør, og forlanger vor Pris derfor, maa Forholdene paa Verdensmarkedet siges at være saaledes, at vi mere end nogen Sinde vil kunne faa den Pris betalt, som Omkostningerne virkelig fører til, og ikke alene dette, men hvis vore Foranstaltninger medfører, at der skal en højere Pris paa udført Kød, for at Produktionen skal blive rentabel, vil ogsaa denne højere Pris kunne opnaas, fordi Flæsk er en saa uhyre efterspurgt Vare, som det faktisk er.

Naar vi nu imidlertid ved, at der for at holde Majsprisen nede gives store Tilskud — det vides vel ikke, hvor store de vil blive, men man tager vel neppe meget fejl i, at de i Løbet af et Aar kan beløbe sig til 30 Mill. Kr. eller mere —, rejser sig det naturlige Spørgsmaal, om vi ikke her er inde paa helt forkerte og uheldige Dispositioner. Thi var der noget, man ikke skulde synes, at Pengene skulde anvendes til, var det til at holde Produktionsprisen nede paa en Vare til Udlandet, som Udlandet ikke kan faa nok af, og som det, praktisk talt, vil betale hvilken som helst Pris for at faa. At man anvender disse Penge for at holde Flæskeprisen nede i Danmark, for at skaffe den danske Befolkning billigt Flæsk, er i nøje Overensstemmelse med Loven, som den er skrevet og tænkt, men at anvende Pengene til at sælge Flæsket billigt til Udlandet, tror jeg ikke svarer til Lovens Hensigt, og jeg tror navnlig ikke, det er en synderlig klog Foranstaltning. Jeg har som Fabrikant og Forretningsmand hele mit Liv som saa mange andre i denne Sal maattet beskæftige mig med Spørgsmaalet om, hvad der er lønnende Bedrift, hvad der er en sund og forstandig Bedrift, og jeg har ikke i min vildeste Fantasi kunnet tænke mig, at en Forretningsmand vilde disponere saaledes, at han, naar han var i Stand til at fremstille en Vare saaledes, at han kunde faa sine fulde Udgifter dækkede og endog faa Fortjeneste derpaa, da satte Himmel og Jord i Bevægelse for at bringe Produktionsprisen ned til Fordel for sine Købere. Sligt tror jeg ikke hører hjemme i en sund Forretning, og det er mig fuld-

kommen ufatteligt, at Regeringen disponerer saaledes, at den ved at yde Tilskud til Majsprisens Regulering og ved saaledes at holde Produktionsprisen kunstigt nede lader en meget betydelig Del af disse Penge indirekte tilflyde Udlandet. Jeg har nok fra fremmed Side hørt udtale, at det er Blokaden, vi kan takke ogsaa for de høje Priser, vi faar. Men jeg tror, at den almindelige Opfattelse hos alle Danske er, at vi ikke har Blokaden at takke for noget, og at vi derfor heller ikke skylder at gøre, om jeg saa maa sige, Pengetilskud til at gennemføre eller hjælpe Blokaden under nogen økonomisk Form.

Naar jeg har tilladt mig at fremdrage dette Spørgsmaal allerede her, er det, fordi det er et Spørgsmaal, man ikke kan vente med at diskutere med nogen synderlig Nytte, til alle Pengene er gaaet ud, og da de daglig og maanedlig gives ud, synes jeg, der var Grund til at bede den ærede Indenrigsminister tage under Overvejelse, om det ikke var rigtigt at lægge disse Dispositioner noget om. Jeg er nok Medlem af den overordentlige Kommission, men jeg er ikke Medlem af det Udvalg, som har raadet i denne Sag, og desuden ligger, som bekendt, Afgørelsen ikke hos Kommissionen, allermindst hos dens Mindretal, hvis Indflydelse paa Sagernes Afgørelse efter Naturens Orden undertiden er meget begrænset.

I denne Sammenhæng vil jeg ogsaa berøre Spørgsmaalet om den Del af de omtalte Midler, som har fundet Anvendelse paa den saakaldte Fiskeordning. Jeg kan gøre det med saa meget mere Ret, som jeg ogsaa, da Fiskeordningen af Udvalget blev forelagt i den overordentlige Kommission, udtalte, at jeg ansaa det Forslag, som Udvalget havde stillet, for uoverskueligt, det syntes mig at skjule mange Farer, som vi aldeles ikke kunde have noget Indblik i, og jeg maatte meget fraraade det. Jeg var saa uheldig stillet i denne Kommission, at der ikke forelaa nogen Betænkning, og det er ikke let i et Plenum at skulle skrive en Mindretalsbetænkning, hvor der ikke foreligger en Flertalsbetænkning; jeg var ikke Medlem af Udvalget. Jeg skrev saa i al Hast og motiverede, hvorfor jeg mente, at det var bedre, at man paa det Tidspunkt, da man vilde træffe Foranstaltninger med Hensyn til Fisk, traf Foranstaltninger til at tilbageholde en saadan Mængde af Fisk, som man mente, at Hjemmemarkedet med Rette kunde bruge, og at disse Fisk blev Genstand for frit Salg her i Landet, saa at